

Súčasný moderný svet nám ponúka množstvo lákadiel na (nie vždy) zmysluplné využitie voľného času. Niektorí brázdime stránkami médií, iní bezcieľne oznamujeme svoje premyslené činy i nepremyslené skutky blízokým, ale aj náhodne sa objaveným budúcim „elektronickým“ priateľom, ďalší pátrame po niečom, čo nevieme ani presne definovať, a takto by sme mohli pokračovať vo vyratúvaní možností, ktoré svet človeku v treťom miléniu poskytuje a neustále aj prekvapuje novými a novými príležitosťami, ako naložiť s časom.

Potešiteľným je však fakt, že medzi nami sú aj takí, ktorých zlákať hľadanie a nachádzanie. Tí majú hlad. Nie taký obyčajný hlad, ktorý zaženie dobrý obed či mamkine alebo manželkine špeciality alebo kulinárske variácie šéfkuchára. Majú hlad po poznaní. Vystačia si so sedením v študovni, listujúc stránky zažltnutého papiera či skúmajúc čriepky predmetov alebo aj celé kolekcie, zabúdajúc na okolie i na čas. Z drobných poznatkov, vyčítaných z archíválíe či muzeálíe skladajú mozaiku udalostí dávno minulých, odkrývajú činy i postoje osobností a najmä vypovedajú o spleťom živote predchádzajúcich generácií. Dôležitým prvkom však u tejto skupiny „hladných po poznaní“ je vzájomná komunikácia. Nie plané slová typu: čo sme robili, kde sme boli, ale najmä jasné definovanie objaveného, zreteľné vzájomné spojenie už so spoznaným a načrtnutie nových súvislostí. K takejto premise smeruje aj úsilie Klubu priateľov histórie Prievidze.

Neveľkej skupine, neraz meniacich sa, členov klubu sa podarilo v takom zažehnávaní hladu uspieť. Našli malé i veľké poklady, ktoré odhalili neznámo a pomohli pri skladaní chronológie udalostí týkajúcich sa osudov obyvateľov mesta i jeho okolia. Publikovanie overených faktov vyvolalo neraz reakcie čitateľov a tí v sebe vyburcovaním zverejneného pocítili ten správny „hlad po poznaní“. Prispeli svojím osobitým vkladom, rozhodli sa podeliť či už priamo v klube nadšencov histórie alebo na stránkach známeho Prievidzského občasnika s novou fotografiou, ústrižkom z novín alebo dokumentom tej doby i spomienkou, ktorá neraz bola v rodine aj akýmsi tajomstvom. Drobné vzácnosti, ochraňované s láskou v rodinných albumoch či truhliciach, dostávajú nový rozmer a prostredníctvom nositeľov ozrejmujú dávno zabudnuté.

Svojimi činmi v nachádzaní nových skutočností tvoríme históriu dneška, zanechávajúc rozšírené fakty o dani v každej jednej oblasti s ich špecifickými znakmi. Hľadáme teda nepoznané a zverejňujeme poznané, aby sme obohatili seba i druhých a pomohli uhasiť ten večný „hlad po poznaní“.

Iveta Géczyová